

Розділ 1

Загадки. Це моя спеціальність. Поряд із вивченням закономірностей. І розкриттям таємниць. Хтось може сказати, що головоломки — це єдине, що мені добре вдається. Що я марную свій час і талант, спілкуючись з людьми, замість того, щоб працювати в офісі ФБР у Джексонвілі.

І я, мабуть, погодився б із ними.

Я зупинився біля свого орендованого *Toyota Avalon* і глянув на жовте одноповерхове ранчо.

— Фіг там, — почувся голос позаду мене.

Я обернувся до своєї напарниці.

Кассі Пардо — мініатюрна жінка, усього метр шістьдесят заввишки, але її енергія могла б зрівнятися з тисячею сонць. А ще вона вживає сленг дев'ятнадцятирічних підлітків.

— Усе може бути, — зауважив я.

Кассі закрила манільську папку, яку вивчала всю дорогу сюди з аеропорту Даллас — Форт-Верт. Вона підраховувала шанси того, що ми зараз мали побачити. Один на мільйон... один на два мільйони.

До нас підійшов заступник шерифа. Це був чоловік сорока з гаком років. Він мав волосся пшеничного кольору, яке зачісував на лисину, і кадик, що випирав з гортані на чотирнадцять міліметрів.

— Раян Голлінгс, — представився він, простягаючи мені руку.

Я подивився на неї. На кожному квадратному сантиметрі долоні налічується до п'ятдесяти бактерій.

— Гарднер Кемден, — сказав я і потиснув йому руку. Ні, у мене немає ОКР. Просто я знаю такі факти.

Я вказав на жовтий будинок.

— Як саме виявили вашу жертву? — запитав я.

— Робітник *Ashland Gas* перевіряв лічильник, — відповів Голлінгс. — Зазирнув усередину і побачив кров. Зателефонував нам.

Кассі надула бульбашку з жувальної гумки. Їй було двадцять дев'ять років, і вона була одягнена в чорний піджак індивідуального пошиття і сірі штани.

— Ви перевірили відбитки пальців цього чоловіка, — продовжила вона за нього, — і побачили ім'я агента Кемдена?

Голлінгс кивнув, і ми рушили слідом за ним через газон.

— Я загуглив вас, поки чекав, — сказав він. — Дізнався, що ви знайшли шестирічну дитину в печерах біля Сонори. У Техасі ця новина тоді наробила галасу.

Він мав на увазі справу тринадцятимісячної давності, яку ми з Кассі вели разом.

— Можливо, ви вже забули, що тоді коїлося, — вів далі Голлінгс. — Люди самотужки встановлювали телефонні лінії, прочісували місцевість... А тоді ви взяли за цю справу, і — бам!

— На черевіку батька виявили сліди кальцинованої соди, — сказав я.

Голлінгс скривився.

— Батька тієї дитини, яку знайшли в печерах, — пояснила Кассі.

— Цей мінерал добувають у дев'яти шахтах у США, — додав я. — Лише одна з них розташована в Техасі.

— Хай йому грець, — похитав головою Голлінгс. — Саме це я мав на увазі.

У заступника шерифа був глибокий голос, і я згадав книжку «Дослідження виступу гортані». Сторінка 52. Правий бік. Там зображено кадик і наведено статистику щодо баритонів.

Ми дійшли до вхідних дверей, і Кассі дістала дві пари пурпурових нітрилових рукавичок. Натягнула одну пару на свою оливкову шкіру й збрала каштанове волосся у тугий хвіст.

— Усередину ніхто не заходив? — спитала вона, передаючи мені іншу пару рукавичок.

— Лише я і медики, — відповів Голлінгс.

Поки він відчиняв сітчасті двері сталевим носком чобота, я уважно придивився до нього.

Він був десь на п'ять сантиметрів нижчим за мене й коренастим. У мене більш атлетична статура. Зріст метр вісімдесят п'ять, кучеряве каштанове волосся і блакитні очі.

Кассі показала на прочинені двері й усміхнулася.

— Старші — перші.

Я обдумав її слова, зайшов усередину на півтора метра й зупинився.

У будинку було відкрите планування, і кухонний острів розташовувався по центру кухні, об'єднаної з вітальною. З-за нього витікала кров.

Саме там навпочіпки сидів чоловік, одягнений в одноразовий комбінезон.

— Ви, мабуть, з ФБР, — сказав він.

Як глянути, то незнайомиць важив близько ста тридцяти кілограмів. Підводячись, він спершу обперся руками на коліна, а потім поклав їх на стегна.

— Террі Ворд.

— Доктор Ворд? — запитала Кассі, щоб пересвідчитися, що ми розмовляємо із судмедекспертом.

— Так мене називають.

Лікар кліпнув, коли Кассі поставила це запитання, і я перевів погляд на аптечку, що лежала на стільниці. Вона скидалася на вичищений рибальський ящик. Усередині лежали вигнуті щипці з одним кільцем.

Я помітив зморщену шкіру на руках Ворда. На вигляд йому було десь між шістдесятма п'ятьма і сімдесятма.

— В Ешленді немає штатного судмедексперта? — поцікавився я.

Ворд примружився, а Кассі кинула на мене погляд.

— Щипці для біопсії шийки матки, — сказав я, показуючи на його аптечку. — Припускаю, ви працювали акушером.

— Ви дуже спостережливі, — відповів Ворд. — Я вже на пенсії. Прийшов, бо мене попросили.

— І добре, що прийшли, — запевнила його Кассі. — Ми цінуємо місцеву підтримку, чи не так, агенте Кемдене?

Наші погляди зустрілися.

— Так, — сказав я Ворду. — Це правда.

Я сів навпочіпки за тридцять сантиметрів від тіла, що лежало долілиць на плитці. Навіть не торкаючись його, я помітив, що труп задубів ще до вчорашнього вечора, а тепер м'язи поступово втрачали тонус, як це буває під час вторинного розслаблення. Але Кассі витріщалася на щось інше.

Сорочка жертви була задерта по боках і розстебнута спереду. Кассі підняла край тканини. На лівому рукаві виднілися краплі крові, що рухалися вгору, а не вниз, у супереч закону гравітації.

— Ви перевертали тіло? — запитала вона.

— Мусив, — відповів Ворд. — Щоб упевнитися, що він мертвий.

Кров під ногами трупа утворила овальну калюжу, що стікала під холодильник. Я придивився до неї. У середньостатистичному тілі дорослого п'ять літрів крові, а на підлозі було щонайменше чотири.

— Я повернув його на місце, — додав Ворд. — У те ж положення, в якому й знайшов.

— Так. Дякую, — сказала Кассі. Вона втупилася в мене своїми карими очима й ледь підняла кутики губ. Я усміхнувся у відповідь. Ворд перевернув мерця на бік, оглянув його, а потім знову опустив у кров.

Я поклав одну руку на плече жертві, а іншу — на її талію. Повернув тіло й поглянув на таке знайоме обличчя.

Росс Тайгنون. Чоловік, на якого я полював кілька років тому. І припинив це переслідування лише через те, що його оголосили мертвим.

Сітчасті двері брязнули, і Голлінгс зробив два кроки всередину.

— Ви знали цього чоловіка? — запитав він. — Ваші шляхи перетиналися?

Мою голову заповнила статистика. Три жінки, яких Росс Тайгنون убив у березні 2013 року. Глибина, на яку він устромляв ніж у кожне тіло, з точністю до міліметра.

— Комп'ютер видав його ім'я, коли ми взяли відбитки пальців, — продовжив Голлінгс. — Тоді ми й помітили цю плутанину з визнанням його мертвим.

Плутанина — це м'яко сказано.

— Шість років тому, — озвалася Кассі, — Росс Тайгنون був головним підозрюваним у трьох убивствах у Флориді. А потім у його будинку спалахнула пожежа.

У мене в пам'яті зринула картина. Дружину Тайгнона, Беверлі, витягують із вогню: її обличчя вкрите сажею, а біле кучеряве волосся стало чорним. Але нам здавалося, що її чоловікові пощастило менше. Пригадую, як роздивлявся ноші, на яких обгоріле тіло Росса Тайгнона несли у фургон коронера.

— Я не розумію, — пробурмотів доктор Ворд. — Ваш підозрюваний потрапив у пожежу?

У мене перед очима постали ноші, на яких лежало тіло Тайгнона.

— Обгоріле тіло людини займає характерну позу, — пояснив я Ворду. — М'язи скорочуються, руки притискаються до тіла, наче в боксера перед ударом. Коронери називають це «позою боксера». Але цей вислів занадто драматичний. Це положення зумовлене скороченням м'язів у тілі за температури близько дев'яноста градусів.

Ворд слухав мене, морщачи чоло. Спершу — від розгубленості, потім — од відразу.

— Ви думали, що цей Тайгنون помер? — поцікавився лікар.

У мене відразу ж виникло запитання. Якщо Росса Тайгнона вбили вчора тут, у Техасі, тоді чий труп ми знайшли сім років тому на згарищі у Флориді?

Кассі дістала свій iPad.

— Ви опитали сусідів? — уточнила вона в Голлінгса.

— Ось той будинок належить ріелтору, — заступник шерифа махнув у бік тупика. — Він сказав, що жертва переїхала сюди два роки тому. Сусіди знали його не як Росса Тайгнона, а як Боба Брекінріджа.

Тайгنون зробив собі фальшиві документи, за їхньою допомогою купив нерухомість і жив там, перебуваючись.

Слідом за цим постало ще одне запитання. Навіщо вбивати чоловіка, якого вже вважали мертвим?

— Є якась інформація про біляву жінку? — запитав я. — Під сімдесят років. Це дружина Тайгнона.

Голлінгс похитав головою.

— Ні, цей чоловік жив сам.

Я опустив очі додолу. Сорочка жертви була розстебнута, з-під неї виднілася кров. Між мечоподібним відростком і талією зяяла рана.

Я перевів погляд на груди Тайгнона.

Там був якийсь знак. Вирізаний на шкірі, на п'ятнадцять сантиметрів вище від отвору. Але через те, що доктор Ворд перевертав тіло, кров заляпала торс мерця.

— Заступник шерифа зробив кілька фотографій, — сказав Ворд, простеживши за моїм поглядом. — До того, як я поклав його назад. Ми подумали, що ви приїхали через це.

Ми приїхали сюди, тому що Кассі отримала повідомлення від нашого боса, Френка Робертса, о 5:03 ранку.

Я купив вам із Гарднером квитки з Джексонавіля до Техасу на 7:30.

Але Френку повідомили тільки те, що відбитки пальців трупа в Техасі збіглися з відбитками пальців Тайгнона. Тож Кассі підраховувала шанси на те, що у двох чоловіків збігаються відбитки пальців, поки ми їхали сюди.

Однак це було дещо інше. Це був той самий чоловік. Мій підозрюваний із 2013 року. Я підійшов до дверей. Заступник шерифа Голлінгс зайшов усередину лише на пару кроків, сторонячись калюжі крові, ніби чогось лихого.